

kas hallastusse meel teie süddant pehmeks
on teinud. — Se agga, kes üht Laatsarust
nääb, ja ei hallasta ei suggogi temina
peale; se kes lükkab omma ukse peält tedda
ära, keda olleks pidand hallastussega
masto wöötma, se lükkab ühtlase Issanda
inglit omma ukse peält ära, kes pidli selle
maiale Jummal õnnistamisi toma. —
Agga kui kulate haleda süddamega omma
armetuma wenna járrele ning fannate
temma eest hoolt, ja kui se teie käest sõdetud
ja jahhutud waene ãrraminnes teile sowib:
Maksgo Jummal sedda head, mis ollete
minnule teinud: tõdeste siis sesamma hea
sowiminne saab teile maia õnnek. Gest
waestele jäggada, ei te waeseks. Issand
murdis seda körbes leiba nelli tuhhat inni-
mestele, ja mata, kui murdis sedda hal-
lastaja melego, siis sai sedda leiba pal-
juks. Murra ka sinna, mo w:nd, näl-
jaiske wennale omma leiba, siis segi kae-
wab suremaks. Hallastus on üks leiwa-

form, mis ellades mitte tühjaks ei lähhå.
Kui tahhad leiba sada, siis anna ka leiba.
6. Nahholik meel, mis wåhhega
leppib, on kues leiwa form, mis Jumma-
last õnnistalise, ja mis otse sepätrast ei
ilmas mitte tühjaks ei sa. — Jüngrid
küssisid Issanda käest: „Rust woid kegi
siin körbes neid leiwaga täita?!” Kosmisse
assemel küssis Issand korrat neilt: „Mitto
leiba teil on?” Wastasid: „seitse ja
piisut kallokesi; agga mis se ni mitmile
on?” — Ja nenda kui Issanda jüngrid
siin kahhe wahhel oolid, nenda se juhtub
ka mitmele teie hulgast. Monne käest ku-
like kül seddasinnast ehk selle sarnast fanna:
Minno perre on liig suur, ja sedda, mis
tenin omma tö läbbi, on wágga piisut,
et et joua ni wåhhega sedda suurt seltsi
toita. — Teine ütleb: Minno waewa kasso,
mis ennemuiste parras oli, lähhåb naitu-
harval ikka nappimaks. Lapsed kasvavad
suremaks, fullutaminne lähhåb fest raske-